

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Amruševa 2/II

10 000 Zagreb

TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU
PRIMLJENO

14-02-2023

poštenski — neposredno
u primj. prilogi
pristojba

U Zagrebu, 06.02.2023.god.

Na posl. br.: St-2413/2022

poslano: preporučenom poštom;

Predstečajni postupak:

Dužnik:

LUXURY REAL ESTATE d.o.o., Zagreb, Bednjanska 14,
OIB: 24032764718;

Vjerovnik / podnositelj žalbe:

ZHONGYA NEKRETNINE d.o.o., Zagreb, Unska 2c, OIB:
25064750173;

ŽALBA

Vjerovnika protiv Rješenja naslovnog
Suda pod posl. br. St-2413/22-9 od
dana 30. siječnja 2023. god.

2x

I. Dana 30.01.2023. god. na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča Trgovačkog suda u Zagrebu objavljeno je Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. St-2413/22-9 od dana 30. siječnja 2023. god. (u daljnjem tekstu: **Rješenje**), kojim su u toč. I. izreke utvrđene tražbine navedenih vjerovnika, u toč. II. izreke osporene tražbine navedenih vjerovnika te se dužnik i/ili navedeni vjerovnici upućuju pokrenuti parnicu protiv navedenih vjerovnika/predstečajnog dužnika radi utvrđivanja osporenih tražbina, dok se u toč. III. izreke utvrđuje da ne postoje predmnijevane tražbine navedenih vjerovnika, međuostalim, i vjerovnika ZHONGYA NEKRETNINE d.o.o., Zagreb, Unska 2c, OIB: 25064750173, ovdje podnositelja žalbe.

Predmetno Rješenje vjerovnik pobija kao neosnovano te u otvorenom zakonskom roku podnosi žalbu protiv istog iz svih zakonom propisanih razloga, i to zbog:

- bitne povrede odredaba postupka;
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja;
- pogrešne primjene materijalnog prava;

Vjerovnik pobija Rješenje u toč. III. izreke Rješenja.

II. Vjerovnik pobija Rješenje zbog bitne povrede odredaba postupka iz članka 354. stavak 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 70/19, 80/22, 114/22) Takva povreda prvenstveno se očituje u tome što Rješenje ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a osobito što izreka Rješenja proturječi sama sebe kao i razlozima Rješenja, pri čemu u istom nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, odnosno navedeni su razlozi nejasni i proturječni te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima Rješenja navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika.

Naime, toč III. izreke Rješenja vjerovnik pobija u cijelosti s obrazloženjem kako slijedi;

U pobijanom Rješenju uopće nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, te sud uopće nije obrazložio koje činjenice važne za odluku "smatra istinitim" i na čemu zasniva tu svoju odluku. Zatim u obrazloženju pobijanog Rješenja samo je paušalo navedeno obrazloženje prihvaćanja od strane suda, a izostali su zaključak i ocjena takve odluke kao i razlozi njihova prihvaćanja od strane suda. Takvo postupanje prvostupanjskog Suda protivno je načelu traženja istine u postupku odnosno predstavlja povredu dužnosti Suda da primjenom "savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno kao i na osnovi rezultata cjelokupnog postupka" utvrdi materijalnu istinu u postupku. Pa iako Sud pridržava pravo na ocjenu dokaza da prema svom uvjerenju, na osnovu savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane, tuženik smatra da je u slobodi ocjene dokaza

ipak Sud ograničen obvezom da svoju ocjenu opravda jasnim i uvjerljivim razlozima iz kojih bi se mogla provjeriti, što je izostalo u konkretnom slučaju.

Sve gore onemogućava ispitivanje pobijanog Rješenja u njegovom sadržajnom, meritornom dijelu, a dakako i ocjeni ovih žalbenih navoda.

Nadovezujući se na sve izneseno pod opisom bitne povrede odredaba parničnog postupka, vjerovnik ističe da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno iz razloga što je Sud propustio zauzeti stav o odlučnim činjenicama koje su relevantne za pravilnu primjenu prava. Činjenično stanje je pogrešno utvrđeno kod onih činjenica koje je sud utvrđivao, ali je stekao nepravilne predodžbe i formirao nepravilan zaključak.

Sve to imalo je za posljedicu pogrešnu primjenu materijalnog prava, što sve vjerovnik detaljnije obrazlaže u nastavku ove Žalbe.

Prvenstveno, vjerovnik ističe kako je prvostupanjski sud u potpunosti pogrešno primijenio odredbe Stečajnog zakona (NN br. 36/22, u daljnjem tekstu: **Stečajni zakon**), kada je utvrdio kako se tražbine vjerovnika u predstečajnom postupku smatra nepostojećom obzirom da nakon prijave tražbine od strane dužnika prilikom podnošenja prijedloga za otvaranje predstečajnog postupka, vjerovnik nije dodatno prijavio svoju tražbinu.

Prvostupanjski sud u točki 11. Obrazloženja pobijanog Rješenja navodi kako je riješeno kao pod točkom III. izreke pobijanog Rješenja obzirom da izmijenjeni članak 39. Stečajnog zakona propisuje kako vjerovnici na koje predstečajni postupak utječe mogu svoje tražbine prema dužniku ostvarivati samo u predstečajnom postupku.

Prethodno navedenu tvrdnju, prvostupanjski sud temelji na činjenici da je odredba članka 39. Stečajnog zakona (NN br. 71/2015, 104/2017) sadržavala predmnijevu prijave tražbine, a da je zadnjim izmjenama Stečajnog zakona navedena odredba brisana te je zamijenjena drugom odredbom.

Vjerovnik ističe kako je navedeno tumačenje Stečajnog zakona od strane prvostupanjskog suda pogrešno, njime se ne iznalazi svrha odredaba koje se odnose na predstečajni postupak u cijelosti, već se promatra isključivo jedna odredba, suprotno smislu izmjene koju je zakonodavac htio postići, a pri čemu to ujedno ne znači da se odredbe Stečajnog zakona s istim učinkom više ne primjenjuju.

Dakle, Stečajni zakon (NN br. 71/2015, 104/2017) odredbom članka 39. propisivao je predmnjevu prijave tražbine prema kojoj vjerovnik koji nije podnio prijavu tražbine, a tražbina je navedena u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka, tražbina navedena u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka smatra se prijavljenom tražbinom. S druge strane, Stečajni zakon koji je trenutno na snazi odredbom članka 39. određuje cit.: Vjerovnici na koje predstečajni postupak utječe mogu svoje tražbine prema dužniku ostvarivati samo u predstečajnom postupku.

Slijedom navedenog, zakonske odredbe u potpunosti su konfuzne i dvosmislene.

Naime, odredbama Stečajnog zakona sama presumpcija prijave tražbine nije izravno negirana odnosno nije propisano kako navedeno postupanje od strane dužnika ne znači predmnjevu prijave tražbine.

Također, odredba čl. 43. st. 2. Stečajnog zakona propisuje cit.:

2) Tablica prijavljenih tražbina za svaku tražbinu sadržava:

- 1. broj prijavljene tražbine prema abecednom redu naziva vjerovnika*
- 2. podatke za identifikaciju vjerovnika*
- 3. iznos prijavljene tražbine*
- 4. pravnu osnovu tražbine*
- 5. predmet na kojem postoji razlučno ili izlučno pravo*
- 6. podatak o tome je li podnesena prijava tražbine*
- 7. datum podnošenja prijave tražbine*
- 8. podatak o tome je li tražbina navedena u prijedlogu za otvaranje predstečajnoga postupka**

9. iznos tražbine naveden u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka.

Navedeno ukazuje da bilo bi potpuno nelogično da tablice prijavljenih tražbina sadrže podatke o tome je li tražbina navedena u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka te u kojem iznosu je ista tražbine navedena u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka, pri čemu bi isto bilo irelevantno za daljnji tijek postupka obzirom da bi se takva tražbina, sukladno pobijanom Rješenju prvostupanjskog suda smatrala nepostojećom.

Sukladno tome, Financijska agencija u Tablici prijavljenih tražbina razlikuje podatak o tome je li tražbina navedena u prijedlogu za ostvaranje predstečajnog postupka, kao i je li podnesena prijava tražbine, odnosno evidentno razlikuje dva navedena podatka.

Također, spomenuto tumačenje i pravno shvaćanje prvostupanjskog suda u potpunosti je suprotno odredbi članka 62. stavka 1. Stečajnog zakona koji propisuje cit.:

Potvrđeni plan restrukturiranja ima pravni učinak prema svim njegovim sudionicima. Tražbina vjerovnika koji svoju tražbinu nije prijavio u predstečajni postupak, premda je uredno bio obaviješten o njegovu otvaranju, može se namiriti samo na način, u rokovima i pod uvjetima koje predviđa plan restrukturiranja za tražbine skupine vjerovnika kojoj bi dotični vjerovnik pripadao da je prijavio tražbinu.

Upravo iz prethodno navedene zakonske odredbe proizlazi presumpcija prijave tražbine, obzirom da će se vjerovnik koji svoju tražbinu nije prijavio, mada je bio uredno obaviješten, moći namiriti kako to predviđan Plan restrukturiranja, i to za tražbine skupine vjerovnika kojoj bi dotični vjerovnik pripadao da je prijavio tražbinu.

Isto tako ako dužnik sam, prilikom podnošenja prijedloga za otvaranje predstečajnog postupka, prizna postojanje tražbine vjerovnika, nejasno je zbog čega sud ne bi na ročištu radi ispitivanja tražbina utvrdio postojanje iste tražbine, već bi ju odbacio.

Odredbom članka 36. Stečajnog zakona propisana je prijava tražbine u predstečajnom postupku, pri čemu stavak 6. istog članka propisuje kako će sud rješenjem odbaciti prijavu tražbine podnesenu nakon isteka roka za prijavljivanje.

Naime, smisao navedene odredbe je odbaciti one prijave tražbina vjerovnika koje nisu podnesene u roku za prijavu, a koje tražbine nije naveo niti dužnik u svome prijedlogu.

Međutim, u konkretnom slučaju dužnik je nesporno naveo u svome prijedlogu tražbinu vjerovnika u iznosu od 1.390.440,00 kn / 184.543,10 EUR (izračunato po fiksnom tečaju konverzije 1EUR = 7,5345 kn) pa ju je prvostupanjski sud morao utvrditi barem u tome iznosu.

U predstečajnom postupku, vjerovniku je dana mogućnost prijave tražbine, upravo kao korektivnog faktora dužnikovog prijedloga za pokretanje predstečajnog postupka (odluka Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske pod posl. br. Pž-2587/2019-3), te propuštanje vjerovnika da dodatno prijavu svoju tražbinu ne može biti od utjecaja na pravilnost prijave tražbine. Dakle, upravo kao svojstvo dopune i ispravka tražbina koje je dužnik već naveo u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka.

Prilog:

- odluka Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske pod posl. br. Pž-2587/2019-3;

Isto tako, FINA je u svojoj tablici prijavljenih tražbina od dana 03.10.2022. god. navela predmetnu tražbinu vjerovnika u iznosu od 1.390.440,00 kn / 184.543,10 EUR (izračunato po fiksnom tečaju konverzije 1EUR = 7,5345 kn), pri čemu su i dužnik i povjerenik u svojim očitovanjima o prijavljenim tražbinama od dana 15.11.2022.god. u potpunosti priznali istu tražbinu.

IV. Slijedom svega naprijed navedenog, vjerovnik predlaže nadležnom drugostupanjskom Sudu da uvaži ovu Žalbu i u smislu iznesenih žalbenih navoda, preinači pobijano Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. St-2413/22-9 od 30.01.2023. god. u točki III., na način da se utvrdi postojanje tražbine vjerovnika ZHONGYA

NEKRETNINE d.o.o., Zagreb, Unska 2c, OIB: 25064750173, i to u iznosu od 1.390.440,00 kn / 184.543,10 EUR (izračunato po fiksnom tečaju konverzije 1EUR = 7,5345 kn), a podredno da ukine pobijano Rješenje i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Vjerovnik:

HONGYA NEKRETNINE
d.o.o.
ZAGREB